

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Ab Alexandro VII. Ad Clementem X.

Luxemburgi, MDCCXLII.

VII. Constitutio in qua Regularium privilegia quoad prædicationem Verbi
Dei & Sacramenti Pœnitentiæ administrationem declarantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74833)

quomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habitandi, & in primum statum restituendi, etiam in foro conscientiae, neque etiam eisdem praesentes iis qui a Nobis, & Apostolica Sede, vel ab aliquo Praetore, seu Iudice Ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias & censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint ullo modo suffragari posse, aut debere.

excolere (quantum ex alto conceditur) fatigantes animum in eas curas libenter intendimus ; quibus valeant dissidia inter villicos , & operarios componi , jurgia tolli , scandalis ; atque offensionibus aditus praeccludi ; ut quibus una fides ; Una Mater Ecclesia , & unus Dominus , qui charitas est , & pacis cogitans cogitationes ; fiat etiam cor unum , atque anima una ; sic etenim evulsis opportunè zizaniis , dum plantamus , & rigamus , incrementum dabit Deus ; Quo benedicente messis multa fructu centesimo caeleste in horreum congregabitur .

Contrariis derogat.

§. 5. Non obstant. constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, praesertim quibus facultas absolviendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessionem, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant, necnon regula nostra de non concedendis indulgentiis adinstar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum regularium, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & litteris Apostolicis eidem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus profervienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim & expressè ad effectum praemissorum derogamus caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 1. Sanè cum Sacri Concilii Tridentini decretis providè statutum fuerit, ut Regulares cujuscunque Ordinis, nisi à suis Superioribus de vita, moribus, & scientia examinati, & approbati fuerint, ac de eorum licentia, etiam in Ecclesiis suorum Ordinum praedicare non possint; cum qua licentia personaliter se coram Episcopis praesentare, & ab eis benedictionem petere teneantur, antequam praedicare incipiant; In Ecclesiis verò, quae suorum Ordinum non sunt, ultra licentiam suorum Superiorum etiam Episcopi licentiam gratis ab eo dandam habere teneantur; Sine qua in ipsis Ecclesiis non suorum Ordinum nullo modo praedicare possint. Atque ut nullus saecularis, sive Regularis etiam in Ecclesiis suorum Ordinum contradicente Episcopo praedicare praesumat. Itidemque cum nullus Sacerdos Regularis possit confessiones saecularium etiam Sacerdotum audire; nec ad id idoneus reputari, nisi aut Parochiale beneficium obtineat, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliàs idoneus judicetur; Et approbationem, quae gratis detur, obtineat, privilegiis, & consuetudine quacumque non obstantibus. Innotuit nobis dubitationes nonnullas circa benedictionem, licentiam, contradicentem, examen, & approbationem ejusmodi in aliquibus Dicecesibus excitatas fuisse; ex quibus controversiae, & dissensiones permultae in diem subsequi possent occasione privilegiorum, quae per Sedem Apostolicam religiosis Ordinibus concessa fuerunt.

Statutum Conc. Trid. de Regularibus.

Transumptis fidei adhiberi mandat.

§. 6. Ut autem praesentes nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem praesentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, ubique locorum, & gentium eadem proferri fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

§. 2. Nos attendentes, quod alias diversis temporibus praedictae dubitationes, & controversiae nonnullis praedecessorum nostrorum Summorum Pontificum Constitutionibus, earumque declarationibus definitae fuerint; Ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis, magisque dissensionum tollantur semina, & in posterum firmiter in agro Dominico pax Christi floreat; pro summo, quo fungimur Apostolatus officio novis Apostolicis litteris muniendas duximus, & roborandas. Itaque de consilio nonnullorum Venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & dilectorum filiorum Romanae Curiae Praetorum pietate, doctrina, & prudentia praestantium, & matura deliberatione nostra, atque ex certa scientia; hac generali, & perpetuo valitura Constitutione decernimus, & declaramus.

D.P.A.1. die 16. Junii.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die 16. Junii 1670. Pontificatus Nostri Anno primo.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu Christi 1670. Indictione octava, die verò 16. mensis Junii Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris, & D. N. D. Clementis Divina providentia Papae X. Anno ejus primo, supradictum Breve affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicae Lateranensis, Principis Apostolorum, & Sanctae Mariae Majoris de Urbe, & in acie Campi Florae, ac aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Franciscum Perinum Apost. Curf. Petrus Macheratus Mag. Curf.

Regulares ab Episcopo benedictionem petere teneantur.

§. 3. Regulares, qui in Ecclesiis sui Ordinis praedicare voluerint, teneri ab Episcopo Dicecesano benedictionem petere; Praedicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Quod si Episcopus benedictionem nedum non concefferit, sed etiam contradixerit, nec in praedictis quidem Ecclesiis licere Regularibus praedicare; eosque contravenientes ab illo tanquam Sedis Apostolicae Delegato censuris aliisque penis Ecclesiasticis in vim Constitutionis fel. record. Gregorii XV. praedecessoris nostri, incipientis, Inscrutabili Dei providentia, coerceri, & puniri posse. Episcopum tamen absque justa, & rationabili causa contradicere non debere; Et hujusmodi benedictionem teneri etiam Regulares petere; si in quibuscumque Oratoriis sui Ordinis sermonem coram populo, vel in Ecclesiis, aut ad Crates Monasteriorum Sanctimonialium eorum

VII.

Constitutio in qua Regularium privilegia quoad praedicationem Verbi Dei & Sacramenti Poenitentiae administrationem declarantur.

De hac materia vide Conc. Trid. sess. 23. cap. 15. & sess. 24. cap. 4. & Gregorii XV. Constit. Inscrutabili, ubi plura ad rem videre poteris.

Edita An. D. 1670.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Superna magni Patrisfamilias praedestinatione creditum Nobis universalis Ecclesiae mysticum agrum circumsperta providentia custodire, atque

Jurisdictioni subiectarum, licet clausis januis & nullus Sæcularis ibi interfit, habere voluerint. Possè autem Episcopum licentiam concessurum Regularibus in Ecclesiis, quæ suorum Ordinum non sunt, prædicare volentibus illos, quamvis ab Universitatibus, aut à Magistratibus laicis nominatos, etiam si Episcopi Antecessores per tempus immemorabile hanc licentiam absque examine concedere consueverint, quoad doctrinam examinare; si ita ipsius arbitrio, quod moderatum, & discretum esse debet, visum fuerit. Et licentiam prædicandi semel iisdem concessam ob rationales causas licet occultas, prædicationem tamen concernentes suspendere. Non posse tamen Episcopum generatim prohibere Regularibus, quin in Ecclesiis suorum Ordinum prædicent.

Quid de
Confessariis
ab uno Ordinario
approbatis.

§. 4. Ad hæc Religiosos ab Episcopo ad confessiones sæcularium in sua Diœcesi audiendas approbatos, non posse in alia Diœcesi eas absque Episcopi Diœcesani approbatione audire, quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati. Et generaliter approbatos ab Episcopo ad personarum sæcularium confessiones audiendas nequaquam censi approbatos ad audiendas confessiones Monialium sibi subiectarum; sed egere quoad hoc speciali Episcopi approbatione; atque approbatus pro audiendis confessionibus Monialium unius Monasterii minimè posse audire confessiones Monialium alterius Monasterii. Iidemque Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione in vim approbationis hujusmodi illarum confessiones audire. Sed toties ab Episcopo esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit. Cæterum in Monasteriis, ac etiam Collegiis, ubi juxta Regularia instituta vivitur, posse tam Prælatos Regulares, quam Confessores Regularium eorundem Monasteriorum, seu Collegiorum audire confessiones illorum sæcularium, qui inibi sunt verè de familia, & continui commensales, non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem Religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab Episcopis generaliter quoque, & indistinctè absque aliqua limitatione temporis certorumque locorum, aut generis personarum in Diœcesi propria admitteudos. Quoad ceteros verò, qui non aded idonei reperiuntur, si petierint se admitti arbitrio Ordinariarum relinqui, ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare, & admittere, semel autem simpliciter approbatos posse in Diœcesi Episcopi approbantis quovis anni tempore etiam Paschali, & quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire absque ulla Parochorum, vel ipsius Episcopi licentia. De qua tamen confessione teneri dictos Religiosos eorundem infirmorum Parochum illicè certiore reddere. Et hoc posse illis ab Episcopo sub pœna suspensionis à facultate audiendi confessiones præcipi: Sufficere tamen, ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam.

Constitutioni
ni Omnis
utriusque
sexus, in
quantum
satis fieri
censendum
sit, declaratur.

§. 5. Et eos, qui dictis Religiosis simpliciter approbatis Paschali tempore confessi fuerint; Constitutioni, quæ incipit *Omnis utriusque sexus*, quoad Confessionem dumtaxat satisfecisse censendos. Regulares verò ad ejusmodi confessiones audiendas prævio examine simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo, secus autem si ab ejus Vicario, aut ab antecessoribus Episcopis approbatos non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari; aut ab eisdem Confessionibus audiendis suspendi; seu licentias illi concessas revocari, nisi nova superveniente causa, quæ ipsas Confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse, ut in actis con-

stet; nec eam teneri Episcopum ipsis Regularibus significare; sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit.

§. 6. Porro si Regulares cum scandalo, aut alias inhoneste vivant; vel aliquod delictum committant, per quod rationabili Episcopi judicio videantur à Confessionibus suspendendi, in quo ipsius Episcopi conscientiam onerata esse volumus; cum præcipua Ministri Sacramenti pœnitentiæ qualitas sit vitæ integritas, ac morum honestas, utique eam causam ad Confessionis Ministerium pertinere, ac proinde nihil obstare, quominus ob eam possit Episcopus Regulares à semetipso approbatos suspendere, aut repellere à Confessionibus audiendis. Attamen Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessoribus adimi ab Episcopo inconfluta Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus per Mare Magnum, aliave privilegia Regularibus cujuscumque Ordinis, Instituti, aut Societatis etiam Jesu concessis factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica post Sacrum Concilium Tridentinum obtinuerunt; nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam Decretis sublata, atque extincta, si quæ habebant, absolvendi à casibus Episcopo reservatis.

§. 7. Et habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis, non ideo à casibus Episcopo reservatis posse absolvere. Possè autem Regularem Confessorem in ea Diœcesi, in qua est approbatus, confluentes ex alia Diœcesi, à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi idem Confessor est approbatus, absolvere, nisi eosdem Pœnitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam Diœcesim pro absolute obtinenda migrasse. Vigore supradictorum privilegiorum nequaquam licere Regularibus etiam satisfacta parte absolvere pœnitentes à censuris quoad externum, & judiciale forum, & absolutos ab eis in foro Pœnitentiæ, utique non censi absolutos in exteriori judicio, & contentioso. Quinimò Censuris Ecclesiasticis irritatis, & denunciatis ab Episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiam si à Regularibus fuerint absoluti. Quoties exhibitis aliquibus Regularium Apostolicis Privilegiis coram Episcopo, ab eo judicetur ipsa non suffragari casui, de quo agitur; si dictorum Privilegiorum verba obscura sint, & ambigua: non esse ad Metropolitanarum provocandum, sed cum ejus sit interpretari, cujus est condere: dictorum privilegiorum interpretationem Sedi Apostolicæ judicio, prout alias Constitutione Prædecessoris nostri felic. rec. Clem. IV. statutum fuit, esse requirendam.

§. 8. Decernentes, sic & non alias per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos quavis auctoritate, & dignitate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. Romanæ Ecclesiæ Card. etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, & Nuncios, & quovis alios sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & diffiniri debere. Irritum quoque, & inane quicquid secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 9. Non obstantibus quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque personarum, atque quorumvis Ordinum tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Militiarum etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, Congregationum, Societatum etiam Jesu, ac cujusvis alterius Instituti etiam necessario, & in individuo exprimenti, Monasteriorum,

Regulares
approbati
ob scandala
possunt sus-
pendi.

Decretum
irritans.

Contraria
derogat.

Conventuum, Capitulorum, Ecclesiarum, & aliorum quorumcumque tam Sæcularium, quam Regularium locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, vel consuetudinibus, etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque indultis, & privilegiis etiam in corpore Juris clausis, aut ex causa, & titulo oneroso, vel in limine foundationis concessis, etiam Mari Magno, seu Bulla aurea, aut alias nuncupatis, Conservatorum deputationibus, eorumque, atque aliis inhibitionibus, quibus Episcopi deferre minimè teneantur, & quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, necnon irritantibus, & aliis decretis, etiam Motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica potestate plenitudine, aut aliis quomodolibet etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, & iteratis vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus, & formis specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserti forent, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis quoad ea, quæ eisdem presentibus adversantur, illis alias in suo robore permanentibus harum serie specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Constitutio-
nem jubet
publicari.

Transump-
tis fidem ad-
hiberi jubet.

Sanctio pec-
nalis.

Dat. P. An. i.
die 21. Junii.

Publicatio
in Urbe.

§. 10. Cæterum quia difficile foret presentes literas ad singula quæque loca deferri, ut ex tamen omnibus innotescant mandamus illas ad Valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, atque Cancellariæ Apostolicæ & in Acie Campi Floræ affigi, & publicari.

§. 11. Volentes quod earumdem presentium literarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Prælati, seu personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis in iudicio, & extra illud, ubi opus fuerit, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ ipsis originalibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 12. Nulli ergò omninò hominum liceat hanc paginam nostrorum Decreti, Declarationis, Derogationis, Mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ 1670. Undecimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno primo.

Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo sexcentesimo septuagesimo, Indictione octava, die verò secunda mensis Augusti, Pontificatus autem Sanctiss. in Christo Patris, & D. N. D. Clementis Divina providentia Papæ Decimi, Anno ejus Primo. Præsens Constitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Ecclesiæ Lateranensis Basilicæ Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, & in acie Campi Floræ, locis solitis, & consuetis Urbis, per me Hilarium Centellum Sanctiss. D. N. Papæ Curf.

Petrus Marcheratus Mag. Curf.

Confirmatio Decretorum S. R. E. Cardinalis Barberini, in favorem Pictorum, & aliorum Academiæ Sancti Lucæ legitimè aggregatorum emanata, pro exactione taxæ, ejusdemque pro annatis decursis, & non solutis reductione.

VIII.

CLEMENS PAPA X.

Edita An. D.
1670.

Ad futuram rei memoriam.

Præmium.

EXponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Officiales Ecclesiæ, & Academiæ Sancti Lucæ Pictorum, Sculptorum, & Architectorum de Urbe, quod Venerabilis frater noster Franciscus Episcopus Ostien. S. R. E. Cardinalis Barberinus nuncupatus, Sacri Venerabilium fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium Collegii Decanus, cui sel. record. Clemens Papa IX. Prædecessor noster in signatura suæ Gratiæ commiserat, ut super exactione taxæ juxta ordinationem rec. mem. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris pariter nostri à publicis venditoribus picturarum, & sculpturarum in Urbe prædicta solvendæ arbitrio suo provideret, nonnulla decreta edidit tenoris, qui sequitur, videlicet.

Decretum
Card.

§. 1. Fidem facio per præsentem ego Notarius publicus infrascriptus qualiter die 7. Octobr. 1669. coram Eminentiss. & Reverendiss. D. Card. Francisco Barberino Judice Commissario pro Venerabili Ecclesiæ, Confraternitate, & Academia S. Lucæ Urbis DD. Pictorum, Sculptorum, & Architectorum principalibus contra infrascriptos exadverso principales videlicet DD. Josephum Constantinum, Joannem Petrum Berretam, Laurentium Castrucium, Joannem de la Riviera, Aloysium Pileport, Peregrinum Perium, Joannem Andream Magnesium, Carolum Prætam, Vincentium Felicium, Georgium Perannum, Paulum Plincefæm, Andream Scottum, & Franciscum Persichellum, hos duos exadverso principales, ac Procuratores Deputatos Universitatis Regatteriorum Urbis exadverso principalium, Nicolaum Patronum, & D. Nicolaum Gallum Procuratorem prædictorum Josephi Constantini, Joannis Petri Berretæ, & omnium aliorum litis consortium exadverso principalium; Segnius Sanctiss. D. N. Papæ Curf. retulit in scriptis se die 5. hujus personaliter supradictos D. Nicolaum Gallum, Andream Scottum, Franciscum Persichellum, Nicolaum Patronum, Aloysium Pileport, Joannem Petrum Berretam, Josephum Constantinum, & Laurentium Castrucium, ac domi dimissa copia alios citasse ad comparandum coram Eminentissimo Domino die prima Juridica hora solite audientiæ & audiendum ejus voluntatem, & loco voluntatis videndum per eundem Eminentissimum Dominum capi quamcumque provisionem, seu quodcumque decretum necessarium, & opportunum fieri, & interponi ad primam diem instantibus eisdem principalibus sive &c. Relatione facta comparuit D. Franciscus Chiriacus Procurator, & petiit, ut supra omni &c.

Taxæ pro an-
natis decursis
& non solutis
reductio.

§. 2. Ex tunc Eminentissimus, & Reverendissimus Dominus pluries partibus auditis utendo facultatibus sibi à Sanctissimo Domino Nostro in commissione de qua in actis concessis Taxam annuorum scutorum decem in Brevi sa. me. Urbani VIII. contentam quoad Coronarios pro annatis decursis, & non solutis reduxit, & reducit ad annua scuta tria moneta pro quolibet, qui picturas vendiderit, & pro qualibet apotheca; & in futurum mandavit, & mandat solvi per eosdem Coronarios, qui picturas vendunt collectivè annua scuta viginti quinque moneta inter eos dividenda, & ratam semestruatim solven. cum hoc tamen quod teneantur, & obligati sint constituere collectorem, qui onus exigendi prædicta scuta

